

A kígyó útjáról a Notre-Dame-ba

2024 december 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A székesegyház újranyitása reményt ad, hogy ne érjük el a „zéró vallási állapotot”.

2019. április 15-e Pjotr Kropotkin napja lehetett volna, ha megérte volna. A régi orosz anarchista gondolkodó ugyanis elbizakodottságában úgy vélte a neki tulajdonított kijelentés szerint: az a templom világít, amelyik ég is.

Márpedig aznap, a nagyhét egy napján égett le a párizsi Notre-Dame-székesegyház, nemcsak a francia katolicizmus, még csak nem is pusztán a katolikus vallás vagy a kereszténység, hanem egész civilizációnk egyik szimbóluma. Évekig tartó újjáépítését követően most, advent kezdetére, e hét végén nyílik meg a hívek és a látogatók előtt.

Hány embert érdekel ez? Nehéz lenne megmondani.

Európában visszaszorult a vallásosság, a kereszténység, az elvilágiasodás eredményeként gyökeret eresztett az „ateista keresztények” korábban oximoronnak számító fogalma. Egy felmérés szerint például a hollandiai keresztények egynegyede hisz Istenben. Ez igazán lenyűgöző eredmény azt figyelembe véve, hogy minden vallás az istenhitre épül.

Vagyis a többség valójában kirakatvallásos: nem a szakralitásban és a teremtésben hisz, hanem a vallást övező rituálék körében él. Ne legyünk képmutatók! Sokan ismerjük a jó érzést, milyen fess, új öltönyben virítani az egyházi esküvőn, és milyen lelki megnyugvást ad, ha hittanra járattuk a gyereket. Elvégre így a kényes, például az LMBTQ-vonatkozású kérdéseket majd helyettünk is megválaszolja a teológiailag szakképzett tanár. Ugyanígy emelkedettnek tartjuk, ha egyházi embert kérünk fel valamely szerettünk búcsúztatására, könnyen feledve, hogy elhunytunk a földi életében igencsak hadilábon állt a tíz közül a második parancsolattal. A temetésén már úgysem kap alkalmat véleménye ismételt kinyilvánítására...

Az ember esendő, gyarló – ha nem lenne az, a tízparancsolatra sem lenne nagyon mindennap szükségünk. De valamiért mégis szükség volt és van is rá zsinórmértéknek évezredek át. Ne vigy minket a kísértésbe! – a fohász nemcsak a keresztények, de a zsidók imáiban is megjelenik.

A legtöbben nem ölünk, nem is lopunk, sőt tiszteljük a szüleinket is, de a mai digitális és szabados világban különösen sok hívságdémonnal folytatunk küzdelmet. Bibliai kígyókkal.

G. K. Chesterton angol író Marxot a talpáról a fejére állítva azon a véleményen volt: éppenséggel nem a vallás, hanem a vallástalanság a tömegek ópiuma. Chesterton csaknem kilencven éve halott, márpedig azóta a világ csak még rosszabb, elbizakodottabb és istentagadóbb lett.

Ha csak a Notre-Dame országát vesszük, az ő halála idején a francia társadalom csaknem teljes egészében katolikus volt, míg ma jó, ha a polgárok fele azonosul ezzel a felekezettel, a hét-tíz milliós muszlim népességen belül pedig arányosan jóval több a hitbuzgó.

A francia disztópiák szerzői (Houellebecq, Obertone) a vallástalanított francia keresztények helyébe lépő kalifátus rémével riogatnak. Paul Kingsnorth angol író azt tartja a mai Nyugatról:

A romok között élsz, és egész életedben így volt. Ezek csak a maradványai valaminek, amit »kereszténységnek« hívnak, egy 1500 éves civilizációnak [...] Úgy néztem fel, hogy hittem ebben a történetben. Azt hittem, hogy a vallásnak vége, és túljutottunk az ostoba babonákon. De már nem hiszek ebben. Most már valami másban hiszek: abban, hogy lényegi értelemben minden vallásos.

(Maradt még valami, amit érdemes konzerválni? Duo Gladii, 2024. december, Magyar Sándor fordítása.) A nem olyan régen megtért Kingsnorth szerint ma a kígyó útját követjük, nem pedig a teremtés útját. (Érdekes egyébként, hogy nyugati létére is az ortodox keleti kereszténységben, annak spiritualitásában lelte meg lelki otthonát, ahogy egykori amerikai katolikusként a hazánkban él? Rod Dreher író is.)

A Pew kutatóintézet felmérése szerint Európában csak 2010 és 2015 között 5,6 millióval csökkent a keresztények száma, akik közül többen halnak meg, mint ahányan születnek. Ráadásul a miénk az egyetlen földrész, ahol csökken a vallásosak száma. Európa telis-tele van csodálatos régi templomokkal, de egyre inkább ezek múzeumává válik.

(A klubfutballon kívül már lényegében nincs kiemelkedő tevékenységi kör, amelyben kontinensünk viszi a prímet.) A világegyházban is belső átrendezés zajlik: az európai katolikusok visszaszorulnak az ázsiaiak, afrikaiak, amerikaiak javára. A mostani, első Európán kívüli (argentín) pápa még európai (olasz) gyökere, de könnyen lehetséges, hogy az őt követő vagy annak az utódja már nem lesz az.

Amerikában novemberben kis híján megválasztották az első olyan elnököt (Kamala Harrist), aki büszkén tette

tiszteletét egy abortuszklinikán. Ez tabudöntögetésnek hangzik, de nem az.

Egy idei felmérés szerint az amerikai katolikusok több mint fele támogatja, hogy az egyház tegye lehetővé az azonos neműek házasságát és a mesterséges terhességmegszakítást, mintegy kétharmaduk pedig azt is, hogy a papok házasodhassanak, illetve nekik is pappá szentelhessenek. Nehéz nem észrevenni, hogy merre halad a világ, és a legújabb bajok, veszélyek sok esetben Amerikából jönnek

– éppen abból az országból, amely könnyűzenéjével, filmiparával, sportéletével, tudományos eredményeivel az egész világon tömegeknek szolgál mintaként, különösen a fiataloknak. Sok esetben okkal, sok más esetben kárt kifejtve. A távozó budapesti amerikai nagykövetség egy messianisztikus woke-aktivista, ami abból is látszik, hogy még most, azután sem áll le küldetésnek szánt szellemi környezetszennyezésével, hogy a legújabb és megbízható is lejárt lemezek lettek. Miközben a transzneműség (főleg annak nyomakodó erőltetése) éppen elég veszélyes támadás az ember természetes létállapota ellen, a mesterséges intelligencia pedig – hasznos találmányok és alkalmazások mellett – beláthatatlan bajokba sodorhat bennünket, még újabb kihívások is megjelentek a láthatáron.

Az amerikai politika (viszonylag) új csodabogara már kint született nemzettársunk, Zoltán István, aki 2019-ben Donald Trumpot is kihívta a republikánus elválasztáson. Nemcsak vulkániszörfös (!), hanem az egyik legismertebb transzhumanista aktivista, aki nem kevesebbet tűz ki célként, mint a tudománynak az öregedés és a halál megszüntetésének irányába terelését. A vulkáni homokdűnéken tűzött szörfözés sem éppen veszélytelen sportág, de az ember akkor a legveszélyesebb, amikor istennek képzelet magát.

Orbán Viktor kormányfő a nyáron nagy visszhangot keltett Tusnádfürdőn elmondott szavaival.

A zéró vallási állapot az, amikor már hit régen nincsen, de már az a képesség is elveszett, hogy a keresztény hagyomány kulturális, morális viselkedési szabályokat adjon a számunkra, amelyekkel a munkához, a pénzhez, a családhoz, a szexuális kapcsolatokhoz, az egymáshoz való alá-fölérendeltséghez való viszonyunkat szabályozza. A nyugatiak ezt már elvesztették

– mondta.

Franciaország az egyház „legidősebb lánya”. Az öt és fél éve leégett, majd újjáépített Notre-Dame-ba már két hete visszaköltözött a Szűz Mária és a gyermek megmenekült szobra, a kereszténység – és egész Európa – elvesztésében lévő szakralitásának reményt keltő visszatéréseként.

A székesegyházban évi 15 millió látogatóra számítanak, és remélhetőleg jó részük nem csak múzeumként vagy Quasimodo, az irodalomból, majd a tömegkultúrából ismert toronykor egykori munkahelyeként tekint majd az épületre.

Kötelességünk bár, ha a kelleténél talán lazábban is, bármilyen valláshoz – vagy esetleg többhöz; Otto Bettmannt, a képi archívumok megteremtőjét például péntekenként a lipcsei zsinagógába vitték a szülei, vasárnap pedig a Thomaskirche kórusában énekelt –, mondogassuk a manapság gyakran hallható fordulatot: a „magam módján vagyok vallásos”, a legfontosabb mégis az, hogy ne szakadjunk el civilizációnk gyökereitől, és ne képzeljük magunkat isteneknek. Vagyis ne jussunk el ahhoz a „zéró vallási állapothoz”, ahonnan talán már nincs visszaút.

Szűcs László - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
